

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **L. G.**, narozena X, státní příslušnice Čínské lidové republiky, zastoupené: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem AK Čechovský & Václavek a partn. Se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 10. 2012, č.j. CPR-11326-2/ČJ-2012-9CPR-V217, o správním vyhoštění,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d v ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-80109/ČJ-2011-000022 ze dne 11. 7. 2012 s odůvodněním, že bylo podáno opožděně.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1) a 2) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou nelze umožnit vstup žalobkyni na území správní orgán I. stupně stanovil na dva roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 tohoto zákona stanoven od okamžiku, kdy žalobce pobude oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobci byla stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 citovaného zákona, a to do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle §

120a zákona správní orgán rozhodl, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobkyně považuje rozhodnutí žalované za nezákonné a nepřezkoumatelné. Především namítá, že prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění s tím, že jde o rozhodnutí, které ukládá účastníku řízení vycestovat z Území České republiky, tedy něco osobně vykonat. S ohledem na ustanovení § 34 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) mělo být rozhodnutí doručeno také žalobkyni. Vzhledem k tomu, že jí nebylo doručeno, nemohlo rozhodnutí nabýt právní moci. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na stránku 63 komentáře ke správnímu řádu.

Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné s tím, že odůvodnění nemá náležitosti ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Dále cituje z části napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že v souladu s ustanovením § 92 správního řádu přezkoumal obsah podaného odvolání a že zde nejsou dány důvody pro obnovu řízení ani pro vydání nového rozhodnutí. Žalobkyni není zřejmé, jaké konkrétní důvody a okolnosti vedly žalovanou k tomu, aby s jistotou uzavřela, že zde důvody pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí nejsou. Formulaci správního orgánu považuje za čistě formální, paušální a prostou jakéhokoli odůvodnění s konkrétním odkazem na spisový materiál.

V další části žaloby žalobkyně namítá, že rozhodnutí je zcela nepřiměřené a vydané v rozporu s ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně správní orgán přecenil intenzitu jejího jednání ve vztahu k ohrožení veřejného zájmu, a to především s odkazem na uloženou sankci, kterou správní orgán uložil v horní polovině sazby bez relevantního odůvodnění. Žalované vytýká, že i přes prokazatelný skutkový stav, kdy na území ČR pobývá mnoho let, má zde nejbližší příbuzné, žalovaná bagatelizuje dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Žalobkyně dovozuje nepřezkoumatelnost také z toho důvodu, že nebyly provedeny aktuální výslechy účastníků řízení.

Nad rámec uvedeného žalobkyně doplnila, že rozhodnutí správního orgánu bylo doručeno právnímu zástupci prostřednictvím datových schránek. Datová zpráva, která obsahovala jako přílohu toto rozhodnutí byla otevřena a příloha vytištěna teprve dne 16. 7. 2012. Je přesvědčena o tom, že za den doručení je nutno považovat den 16. 7. 2012, nikoliv den 13. 7. 2012.

Žalovaná k námitce nesprávného doručení poukázala na ustanovení § 33 a § 34 správního řádu ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 100/2008-61 ze dne 17. 12. 2008, z něhož vyplývá, že při doručení rozhodnutí o věci samé, kterým řízení končí, nepotřebuje správní orgán osobní součinnost samotného žalobce. Není tedy nutné v případě doručení rozhodnutí zasílat jej žalobci.

K námitce žalobkyně, že se nezabývala v rozhodnutí věcnými námitkami přezkumu, zmínila žalovaná znění ustanovení § 92 správního řádu s tím, že odvolací orgán se má zabývat jen důvody svědčící pro opožděnost či nepřípustnost. Podle názoru žalované se odvolací orgán vůbec nezabývá rozhodnutím orgánu prvního stupně, což ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 49/2008 -96 ze dne 13. 5. 2009.

Žalovaná trvá na svém rozhodnutí, naopak odmítá, že by zde byly podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Doplnuje, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života. Nesouhlasí ani s tím, že by se nevypořádala s návrhy právního zástupce na provedení výslechů účastníků řízení.

K doručení prvostupňového rozhodnutí žalovaná uvádí, že datová zpráva, jejíž přílohou bylo předmětné rozhodnutí, byla právnímu zástupci doručena dne 13. 7. 2012, což vyplývá z doručky ze dne 19. 7. 2012. Skutečnost, že datová zpráva, jejíž přílohou je

rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byla právním zástupcem otevřena a příloha vytištěna až dne 16. 7. 2012, nemá na běh lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění žádný vliv.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Argumentace žalobyně směřuje především proti procesnímu pochybení správních orgánů, zejména proti tomu, že žalovaná nesprávně vyhodnotila skutečnost, že odvolání bylo podáno opožděně. Namítá, že rozhodnutí správního orgánu nebylo doručeno žalobkyni, ale jen jejímu právnímu zástupci, přičemž za den doručení považuje až den 16. 7. 2012, nikoliv den 13. 7. 2012. Rozhodnutí o odvolání navíc neobsahuje podle žalobkyně náležitosti rozhodnutí požadované správním řádem, neboť zde chybějí důvody pro závěr o tom, že nebyly shledány důvody pro obnovu řízení, pro vydání nového rozhodnutí, ani pro zahájení přezkumného řízení.

Soud ze správního spisu zjistil, že prvostupňovým rozhodnutím ze dne 11. 7. 2012 č.j. KRPA-80109/ČJ-2011-000022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění. Rozhodnutí bylo doručeno právnímu zástupci žalobkyně dne 13. 7. 2012, což soud ověřil z doručky, která je obsažena ve správním spisu. Dle § 167 odst. 6 zákona o pobytu cizinců lze odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění podat do pěti dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Lhůta v tomto případě uplynula ve středu dne 18. 7. 2012. Pokud žalobkyně podala odvolání prostřednictvím datové zprávy až dne 19. 7. 2012, žalovaná správně posoudila, že bylo podáno opožděně. Žalobkyně sice tvrdí, že datová zpráva byla doručena jejímu právnímu zástupci až dne 16. 7. 2012, nicméně neuvádí jediný důkaz, který by mohl vyvrátit tvrzení žalované a správnost informací, které vyplývají z doručky.

Soud se ztotožňuje s názorem žalované i v tom, že rozhodnutí o věci, kterým se končí řízení, není nutné zasílat účastníku řízení, pokud je zastoupen. Jak poukázala žalovaná ve svém vyjádření k žalobě, touto otázkou se zabýval již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 1 As 100/2008-61 ze dne 17. 12. 2008. Podstatné pro daný případ je, že platí zásada, že písemnosti, které jsou zastoupenému určeny, jsou doručovány výhradně jeho zástupci a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt pro účely řízení. Tato zásada je prolomena výjimkou, uvozenou v ustanovení § 34 odst. 2, která stanoví, že zastoupenému (tedy účastníku řízení) se doručí takové písemnosti, které jej povolávají v daném řízení něco osobně vykonat.

Podle Nejvyššího správního soudu se musí jednat o písemnosti: „...*již správní orgán vyžaduje osobní účast zastoupeného v řízení proto, aby byl smysl či obsah řízení naplněn. Je skutečností, že správní orgán se musí i v takovém případě pohybovat v rámci zákonem mu stanoveným; může totiž požadovat osobní konání zastoupeného v řízení jen tehdy, připouští-li takové jeho oprávnění zákon sám. Typickým takovým úkonem je provedení výsledku účastníka v řízení; jeho osobní výpověď nemůže totiž poskytnout nikdo jiný, nežli on sám.*“ V této souvislosti soud doplnil, že i takový zákonný požadavek „nutnosti osobní účasti“ je třeba vykládat tak, že správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze a jen tehdy, jestliže je osobní účast předvolané osoby nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek řízení zbudován. Nejvyšší správní soud uzavřel, že pokud

jde o rozhodnutí ve věci samé, kterým se řízení končí, nepotřebuje se osobní součinnost účastníka řízení, a proto se správně doručuje rozhodnutí pouze jeho zástupci.

Žalobkyně také namítá, že napadené rozhodnutí neobsahuje náležitosti odůvodnění předepsané v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Vytýká žalované, že v rozhodnutí chybí odůvodnění závěru, proč neshledal důvody pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí. Žalobkyně rovněž namítá, že se žalovaná nevypořádala s argumenty uvedenými v odvolání.

Náležitosti rozhodnutí o odvolání, které bylo shledáno opožděným upravuje správní řád v ustanovení § 92. Není sporu o tom, že pokud již odvoláním napadené rozhodnutí nabylo právní moci, ukládá správní řád odvolacímu orgánu povinnost zkoumat, zda v případě tohoto rozhodnutí nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení (§ 94 a násl. správního řádu), pro obnovu řízení (§ 100 správního řádu) nebo pro vydání nového rozhodnutí ve věci (§ 101 správního řádu). Pokud by odvolací orgán shledal důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, ukládá mu zákon posoudit odvolání jako podnět pro zahájení daných řízení. Je třeba zdůraznit, že tato řízení jsou formálně samostatnými řízeními. Správní orgán musí takové řízení zahájit.

Toto ustanovení výslovně neurčuje, jak by měl správní orgán postupovat, pokud důvody pro zahájení zmíněných rozhodnutí neshledá. Správní řád mu neukládá ani to, jak má oznámit negativní rozhodnutí.

Podle již ustálené judikatury správních soudů je rozhodnutí, které bylo odvolacím orgánem zamítnuto jako opožděné, přezkoumáváno pouze z toho hlediska, zda bylo odvolání po právu zamítnuto jako opožděné, či nikoliv. K této otázce se vyjádřil mj. rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, dostupném na www.nssoud.cz, v němž v této souvislosti uvedl, že *„rozhodnutí podle § 60 správního řádu je sice rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale soud je oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu“*. Přestože se zde vyjádřil k výkladu správního řádu z roku 1967, tyto závěry lze použít i v případě aplikace ustanovení § 92 správního řádu z roku 2004.

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že městský soud se nemůže zabývat námitkami o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že obdobně se nelze v tomto řízení zabývat ani skutečnostmi, jak se odvolací orgán zabýval možnou obnovou řízení nebo přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, či zda nejsou dány předpoklady pro vydání nového rozhodnutí.

V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaném pod č. 287/2004 Sb. NSS, uvedl následující: *„S ohledem na vazbu ustanovení § 60 a § 65 správního řádu se soud v první řadě zabýval otázkou charakteru podnětu k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení a to v případech, kdy tento podnět nebyl shledán důvodným. Jak již bylo opakovaně uvedeno v konstantní judikatuře, tento podnět je prostředkem tzv. dozorčího práva. Na výkon tohoto dozorčího práva a užití jeho prostředků ve smyslu ustanovení § 65 správního řádu nemají účastníci řízení právní nárok. Odložením podnětu jako nedůvodného a tedy nezrušením rozhodnutí, proti kterému podnět směřuje, nezasahuje dozorčí úřad nijak do sféry subjektivních práv účastníka řízení, ta zůstávají takovýmto negativním výsledkem přezkumu naprosto nedotčena. Správní akt, kterým je výsledek takového přezkumu sdělen účastníkovi řízení, nelze napadnout správní žalobou. Charakter výkonu dozorčího práva má i závěr správního orgánu, že neshledal důvody pro zrušení či změnu rozhodnutí napadeného*

opožděným odvoláním (§ 60 správního řádu). Ani na výkon tohoto práva nemají účastníci správního řízení právní nárok, a nelze dovodit, že by tím, že nebyl shledán důvod k postupu podle ustanovení § 65 odst. 2 správního řádu, byl příslušný účastník řízení na svých právech zkrácen.“ Judikatura správních soudů je ustálená v tom, že úkon správního orgánu, jímž nadřízený správní orgán sděluje, že neshledal důvody pro přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, tak nemá povahu rozhodnutí, jímž by se zakládaly, měnily, rušily nebo závazně určovaly práva nebo povinnosti osob ve smyslu § 65 s. ř. s., a je tedy vyloučen z přezkoumání ve správním soudnictví, přičemž je lhostejné, zda je tento úkon součástí odůvodnění rozhodnutí podle § 60 správního řádu, jehož výrok se ovšem týká výhradně zamítnutí odvolání pro opožděnost, nebo jde o samostatný přípis v případech, kdy tato otázka není zkoumána v souvislosti s opožděným odvoláním (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2004, č. j. 5 As 47/2003 - 72, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, vše dostupné na www.nssoud.cz). Podle názoru městského soudu se tyto závěry vztahují i na ustanovení § 92 správního řádu.

Lze tedy uzavřít, že ta část odůvodnění rozhodnutí žalované, v níž vysvětluje, proč neshledala důvody pro nařízení obnovy řízení z moci úřední, pro zahájení přezkumného řízení ani pro vydání nového rozhodnutí není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., proto městský soud tuto část odůvodnění rozhodnutí nepřezkoumával. Je třeba také připomenout, že skutečnost, že žalovaná v rámci posouzení opožděného odvolání neshledala důvody pro nařízení obnovy řízení z moci úřední, nemůže zakládat překážku věci rozhodnuté ve vztahu k případnému řízení o návrhu účastníka na povolení obnovy.

Úkolem soudu v daném řízení je posoudit rozhodnutí pouze z hlediska včasnosti odvolání, které bylo rozhodnutím žalované zamítnuto jako opožděné, přičemž jeho povinností je vypořádat se se všemi námitkami, které byly z tohoto hlediska žalobkyní uplatněny. Z podané žaloby je zřejmé, že v této souvislosti namítala pouze to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno dne 16. 7. 2012, nikoliv dne 13. 7. 2012, z čehož vycházela žalovaná. Jak bylo výše uvedeno, žalobkyně neuvedla ani jeden argument, který by vyvrátil správnost informací uvedených na doručence, která je součástí správního spisu. Vzhledem k této skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože měla žalovaná ve věci úspěch, náklady řízení jí nepřislouží.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová